

България, и тукъ тѣ биватъ настанявани като псалтове въ черквитѣ или учители на младежъта — само за бързо обогатяване. Натрапвайки на довърчивитѣ граждани всѣкакви гръцки книги, така че тия намиратъ въ България най-много абонати, владицитѣ полагатъ грижи да измъкватъ голѣми помощи отъ тая страна за постройката на черкви и училища въ гръцкитѣ земи. „Божи-гробъ се поддържа най-много отъ самата България; защото отъ поклонницитѣ не е забелязано още нито единъ гръкъ да е далъ нѣколко стотинъ гроша, а пъкъ българитѣ даватъ всички безъ изключение. . . Изобщо България е за гръцитѣ неизчерпаемъ източникъ на блага, които никогажъ не ще намиратъ между своитѣ сънародници“.

Грижейки се за собственото си забогатяване и за материална подкрепа на гръцкото просвѣтно или черковно дѣло, — не напраздно нѣкои гръци забелязвали духовито, че религията и духовенството сж ги спасили, — фенерскитѣ владици не вършатъ, въ замѣна, нищо за паството, което ги издържа. Съ какво отвърщатъ тѣ на българитѣ за полученитѣ грамадни блага? Съ това, което даватъ евреитѣ на Исуса: „вмѣсто манна — жлъчка; вмѣсто любовъ — кръсть, на който се разпъва българскиятъ народъ ежедневно“. Нищичко не е отпуснато отъ владишкитѣ приходи като помощъ за постройка на българска черква или българско училище, или за издръжката на нѣкой нещастенъ българинъ. „И нека докаже, който иска, че азъ лъжа“, добавя Селимински. И ние разбираме добре, защо при толкова примѣри на злоупотреба съ авторитета на черквата и на овчедушно подчинение отъ българитѣ нашиятъ историкъ ще нарича жлъчно фенерскитѣ владици въ България „разбойнишка шайка“, „преоблѣчени разбойници“, „отвратителна шайка“, „лъжехристиянска котерия“. Тъкмо тукъ, при тѣзи изобличения срещу „фуриитѣ на обществото“, той ще се чувствува въ пълната смисъл на думата „вампирубиець“, какъвто се заканва да бжде за народнитѣ губители, въ детинството си. И голѣмо ще бжде неговото морално задоволство, когато следъ акта на Великдень 1860 г. въ Цариградъ той може да твърди категорично: „Безуспѣшна е борбата на фанариотитѣ да задържатъ своята абсолютна власть надъ нашата национална черква. . . Народътъ достигна до съзнание, че цельта на вѣрата е благоденствието на човѣка. . . Ако нѣматъ други последици нашитѣ молби и протести (предъ Ви-